

fører til „fælleseje med fællesraade“ som endepunkt for *livet*. Det er nemlig selve naturens ordning. Det naturlige er jo dog, at *ægteskabet intet ændrer i formueretlig henseende uden ægtefællernes egen fri vilje*. I det øjeblik, ægteskabet sluttet, ejer enhver jo sit, og råder enhver over sit. Lad da *livet* og ikke *loven* afgøre, hvilken ændring der skal gøres i denne naturens ordning! Er kærligheden og den gensidige tillid allerede ved ægteskabets stiftelse saa stor, at „de to“ beslutter, at noget mere eller noget mindre af enhvers særlige skal være fælles, da bør *Loven* naturligvis tillade dem straks at gøre *ægtepagt* derom! Men lad *loven* ikke *tvinge* dem til den ene eller den anden ufravigelige ordning! Lad kærlighedens ild sammen-smelte enhvers *særlige* til at blive *fælles*, om den kan. *Loven* kan det ikke; ti den er kold. Lige som „de karske ikke har lægen behov“, saaledes har de lykkelige i ægteskabet ikke *loven* behov. Dem skal *loven* tillade at indrette sig i formueretlig henseende „i frihed under ansvar“.

Loven er nærmest for de ulykkelige i ægteskabet. Dem skal *loven* værge så godt som muligt. Var alle ægteskaber lykkelige — med andre ord: alle ægtefæller „så gode som de borde være“, — da behøvedes ingen lov. Det gjælder derfor: ikke at forveksle *lov* og *liv*, naar ovenstående spørgsmål skal besvares rigtig.

Fredrik Bajer.

Blomster og Mennesker.

En Foraarsbetragtning.

Fais-toi, fleur, pour éclore.

A. Musset.

Den, der ønsker at vide, hvor meget Mennesker bryder sig om Blomster, behøver blot at gaa en smuk Foraarsdag ind i en af vore Skove eller langs en Landevej. Han vil finde, strøet ud over Vejen, traadt i Støvet, plettet og knust, Blomst efter Blomst af dem, der lige er skudt op, og som i Morges